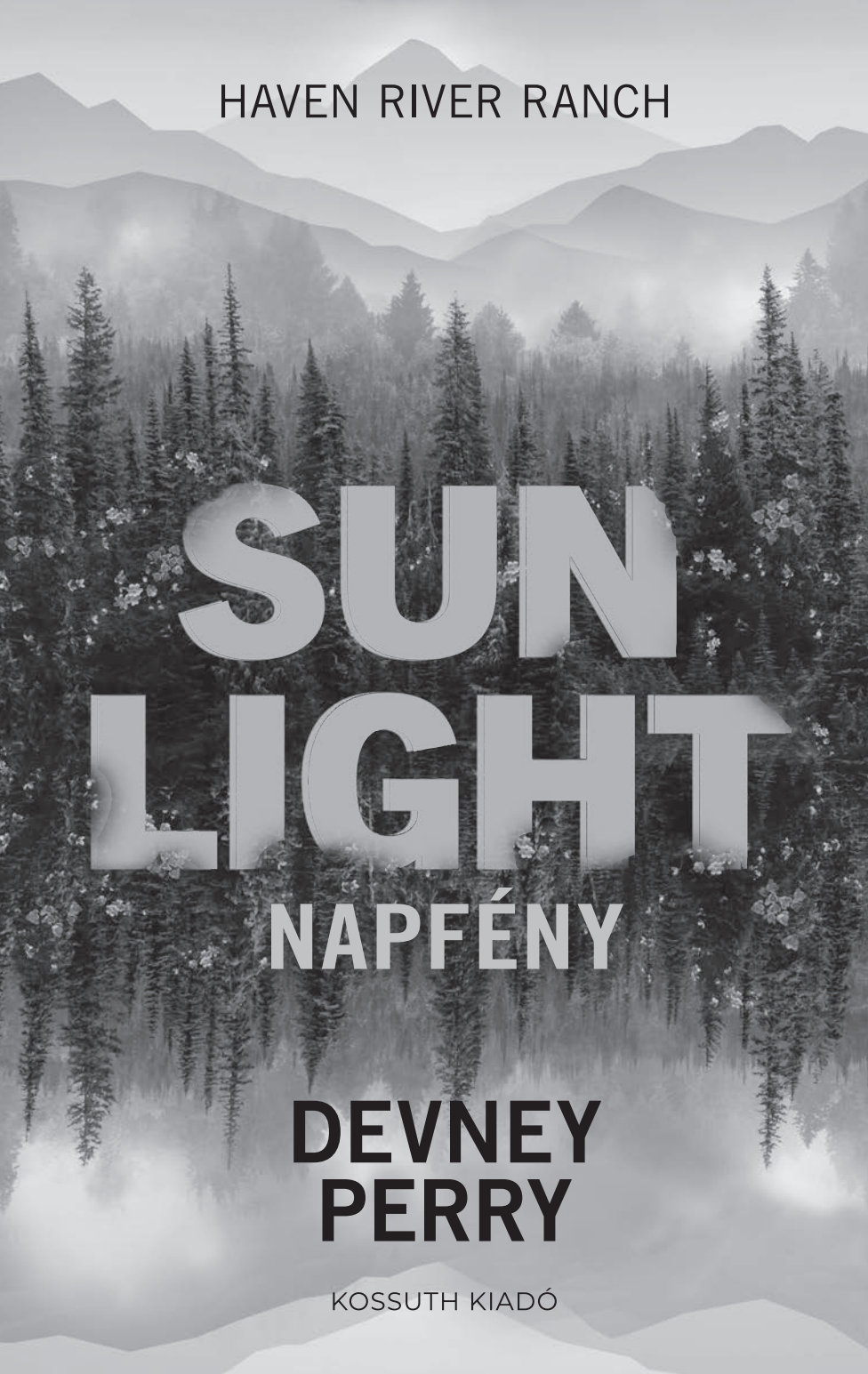

SUN LIGHT

NAPFÉNY

HAVEN RIVER RANCH

SUN
LIGHT

NAPFÉNY

DEVNEY
PERRY

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Devney Perry: Sunlight
First published in 2024 by Montlake, Seattle

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Lex Copyright Office.

FORDÍTOTTA
Nimila Zsolt

SZERKESZTETTE
Kónya Orsolya

BORÍTÓTERV ÉS GRAFIKA
Sarah Hansen, Okay Creations

ISBN 978-963-636-742-8

Minden jog fenntartva

© Devney Perry 2024
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Nimila Zsolt 2025

I. fejezet

J A X

Az IGA parkolójában visszhangzó morgás mintha egy állat torkából tört volna elő.

– Hívom a zsarukat.

Mi a franc? Ahogy becsukódott mögöttem az élelmiszerbolt fotocellás dupla ajtaja, Carlát, a tulajdonost pillantottam meg. Egy másik nővel huzakodott, egy papírzacskókkal megpakolt bevásárlókocsi ellenkező széléit rángatták.

– Nem akartam ellopni – próbálta kiszabadítani a másik nő a kocsit. – Esküszöm. Kérem! Muszáj kölcsönkérnem. Vissza fogom hozni.

Carla felhorkantott.

– Azt hiszi, most hallom ezt először?

A pick-upom a parkoló ellenkező végében állt, de inkább a veszekedők felé indultam.

– Adja. Vissza! – Carla minden szó után olyan erővel rángatta a kocsit, hogy a másik nő majdnem felborult.

– Kérem! Most vásároltam be a boltban. Csak haza szeretnék vinni mindent. Csak három háztömbnyire lakom – Mutatta a kezével az irányt. – Tizenöt perc alatt megjárom.

– Nem hagyom, hogy ellopja a kocsit.

– Miért akarnám...

– Hölgyeim...! – Azonnal szünet állt be a huzakodásban, amikor a kocsi fémkosarára tettem a kezem. – Minden rendben?

– Nem, nincs rendben. – Carla kipirult arccal fordult felém. A bőre majdnem olyan árnyalatúra sötétedett, mint a haja. – El akarja lopni a kocsimat.

A másik nő szólásra nyitotta a száját, de végül csak mély levegőt vett, hogy lenyugodjon. Amikor felnézett rám, óriásit dobbant a szívem.

Gyönyörű barna szempár. Hosszú egyenes haj, csokoládészínű, és olyan fényes, hogy megcsillant rajta a délutáni nap. Szív alakú, finom vonású arc, néhány szeplővel a csinos orr körül.

A mindenit! Ez meg kicsoda? Biztosan nem láttam még a városban. Egy ilyen arcot sosem felejtettem volna el.

– Gyalog jöttem a boltba. – Nyugodt, selymes hangon ejtette ki a szavakat. Minden egyes szótaggal a feszültség csökkentésére törekedett.

Ha bárki másról van szó, sikerrel is járt volna. De Carla sajnos... Carla volt. A józan ész nem tartozott az érényei közé.

– Azt hittem, műanyag szatyrokat kapok – folytatta a magyarázatát az ismeretlen.

Ó. Ez nagy hiba volt. Carla utálja a műanyagot.

– Utálok a műanyagot – fortyant fel Carla. – Árt a környezetnek.

A nő feltartotta az egyik kezét, de a másik továbbra is a kocsit markolta. – Ebben egyetértünk. De azt hittem, műanyag szatyrokat kapok, és egynél többet tudok fogni egy kézben, amíg hazasétálok. Ennyi papírzacskó nem fér el egyszerre a kezemben.

Hat zacskót számoltam a kocsiban, plusz egy tejes flakont.

– Pont önnél fizettem – emlékeztette a nő Carlát, a szépséges szempár együttérzést próbált kelteni. – Vettem egy fagyaltot a költözés örömére. Szeretnék hazaérni vele, mielőtt elolvad.

Carla csücsörített a szájával.

– Van egy ötletem. – Előttúrtam a tárcámat, és kivettem egy százast. – Carla, mennyibe fáj egy ilyen kocsi?

– Kétszázhetven dollár, plusz szállítási költség.

Hát persze hogy fejből tudta. Carla nem nevezhető higadtnak, de a boltját vaskézzel irányította.

– Tessék. – Elővettem még két százast, és elé tartottam a pénzt. – Vedd úgy, hogy letét. Hazakísérem a hölgyet, aztán visszahozom a kocsit. Ha lelépek vele, vehetsz egy újat helyette.

– Rendben. – Carla olyan erővel kapta ki a kezemből a bankókat, hogy majdnem megvágott a szélük. Gyilkos pillantást vetett a nőre, aztán elviharzott.

– Uramisten! – Az ismeretlen végre elengedte a kocsit, és a halántékát kezdte masszírozni. – Nem is tudom, hogy dühös legyek vagy döbbenten bámuljak.

Halkan felnevettem.

– Carla néha kicsit túlzásba esik.

– Uhh... – Nagyot sóhajtott. – Minden egyes alkalommal ez vár rám, amikor vásárolni jövök?

– Áh. Korábban csak akkor láttam ennyire pipának, amikor rajtakapta a fiát tinikorában, ahogy óvszert próbált lopni a boltból. Máig felemlégeti neki, pedig tizenöt éve történt.

– Csak tizenöt? – Mosolyra húzódott a rózsaszín szája széle.
Istenem, de csinos!

– Carla idővel biztos leszáll a témáról. Pár évtizedet kell várni rá, de nem szabad feladni.

Lesütötte a szemét, továbbra is halványan mosolyogva.

– Köszönöm!

– Igazán nincs mit.

– Nem kell hazáig kísérnie. Ígérem, visszahozom a kocsit.

– Carla biztosan figyel az ablakból. Nem merem magamra haragítani, szóval vagy engedi, hogy hazavigyem autóval, vagy együtt sétálunk odáig. De ha az előbbi választja, azonnal kioktatom arról, hogy ne üljön be idegenek autójába.

– Nem lesz rá szükség. Menjünk gyalog. De nem tudom, hogy helyes-e megmutatni egy idegennek, akivel a bolt parkolójában futottam össze, hogy hol élek.

– Jogos. – Halkan felnevettem. – Vannak referenciáim. A seriff közeli barátom. Idehívhatom, hogy beszámoljon a kifogástalan jellememről. De attól tartok, hogy a fagyalt miatt nem késlekedhetünk.

– Akkor a romlandó és olvadós dolgok érdekében kénytelen leszek megkockáztatni a sétát. – Megragadta a kocsi rúdját, és elindult a járdán. – Elnézést kérek ezért az egészért. Feltartom a vásárlásban.

– Semmi gond. Már végeztem a boltban. – Kivettem a lottószelvényeket a farmerem zsebéből, meglengettem előtte, aztán visszatettem őket a korábbi helyükre. – Van egy megállapodásom a nagypapámmal. Minden héten feladok neki egy-egy lottót a két benzinkúton és az élelmiszerboltban. Cserébe a nagymamám hetente egyszer-kétszer vacsorát főz.

– Akkor a nagypapája pénzt nyerhet, maga pedig ingyen eszik. Mit nyer ezen a nagymama? Úgy érzem, hogy ráfizet az egésszel.

– Nos... Meg szoktam ölelni, amikor vacsorázni megyek. – Felvonta a két tökéletes formájú szemöldökét. Közelebb hajoltam. – *Nagyon* jól tudok ölelni.

Halk nevetés tört ki belőle, a szeme sziporkázva csillogott. Gyors, természetes tempóban haladt.

A kocsi kerekei zörögve gurultak a betonon, elnyomva a cowboyszizmám koppanását. Túl gyorsan értük el az első háztömb végét.

Nem találkoztam senkivel, aki ilyen gyorsan tud sétálni. Általában kisebbeket kellett lépnem a nők mellett haladva. Ezúttal nem.

– Gondolom, ennek semmi köze a fagyalthoz...

– Ez a sétatempóm – közölte, és vállat vont. Az első sarokhoz érve mindkét irányba szétnéztünk, mielőtt átkeltünk az úton. Ismét a járdán voltunk, öles léptekkel közeledve a második kereszteződéshez.

De még nem akartam véget vetni a sétánknak. Nem ilyen gyorsan.

– Mondjon egy hazugságot!

Lelassított (siker!), és összevonta a szemöldökét.

– Tessék?

– Hazudjon! Kamuzzon valamit!

– Miért?

– Miért ne? A hazugságok érdekesebbek a csevegésnél.

– Még senki sem kért meg rá, hogy hazudjak neki. – Halvány mosoly bujkált az ajkán. – Rendben. Imádom a grillsajtot.

– Micsoda? – Megtorpantam. – Nem szereti a grillsajtot?

– Egyáltalán nem.

A szívemhez kaptam.

– A két dolog egyike, amit el tudok készíteni.

– És mi a másik?

– Reggeli vacsorára. Az ölelések és a palacsinta mestere vagyok. – És az orgazmusok leszállításáé, de azt inkább megmutatni szerettem a nőknek, nem dicsekedni vele.

– Még sosem hallottam vacsorára evett reggeliről – vallotta be.

– Komolyan? – Az állam majdnem a járdáig zuhant. – Még sosem evett reggelit vacsorára. Ez... felháborító.

– Sajnálom, ha csalódást okoztam. – Elmosolyodott, ezúttal szélesebben, és továbbsétált.

– Mondja el egy titkát!

– Titkok és hazugságok? Ez a legfurcsább beszélgetés, amit valaha folytattam egy idegennel. – Furcsa. De remélhetőleg felejthetetlen. – Nem szeretem a macskákat – jelentette ki rövid gondolkodás után.

– Maga egy valódi szörnyeteg – mondtam színlelt megdöbbenéssel, ismét a szívemhez kapva. – Carlának igaza volt. Tényleg el akarta lopni a kocsit, ugye?

Felnevetett, amitől teljesen átalakult a lénye. Mintha fény gyulladt volna benne, hogy kisugározzon az arcán át. Barna szeme felragyogott, arany- és fahéjszínű foltok váltak láthatóvá. Hibátlan fehér fogak villantak elő, és kipirult a bőre.

Ó, a francba!

Most már tényleg bajban voltam.

– Mentségemül szolgál, hogy allergiás vagyok rájuk – tette hozzá. – De szívesebben tartanék egy pókot háziállatként, mint macskát, pedig irtózom a pókoktól. Nem félek a macskáktól. Csak nem szeretem őket. Túlságosan önfejűek.

– És a kiscicák?

– Azok aranyosak. De nem annyira, mint a kiskutyák.

– Ezek szerint kutyabarát. Mit gondol a lovakról?

– Még sosem jártam a közelükben. – Nem evett reggelit vacsorára. Nem járt lovak közelében. Mindkét problémát orvosolni akartam.

De mielőtt meghívhattam volna a birtokra és egy vacsorára, egy halványbarna falú ikerháza mutatott. A második és

harmadik háztömb valahogy még gyorsabban elröppent, mint az első. – Ide jöttünk.

Régebbi épület volt, frissen nyílt fűvel. A szomszéd beállóján lévő roncsautót leszámítva a környék csendesnek tűnt. Az út szemközti oldalán élő szomszédja felfújható halloweeni díszekkel tömte meg a kertjét.

– Gyorsan beviszek mindent – jelentette ki, megállva a bejáráshoz vezető ösvény elején.

– Segíthetek valamiben?

– Nem, menni fog.

– Ahogy gondolja.

Talán majd behív valamikor. De idegen voltam számára, így nem erőltettem a dolgot.

Két gyors fordulót tett, mire teljesen kiürült a kocsi, aztán visszatért hozzám a járdán.

– Visszaviszem – jelentettem ki, és megfordítottam a kocsit.

– Magával tarthatok? Úgy tűnik, a becsületedem a tét.

Ez az.

– Ha a becsületedről van szó, hogyne.

Elvigyorodtam, ahogy felvette a tempómat, és hagyta, hogy ezúttal én toljam a kocsit.

– Magán a sor. Mondjon egy hazugságot! – szólalt meg.

– Sosem hazudok.

– Ez volt a hazugság? Vagy azt mondja, hogy nem tud hazugságot mondani nekem, mert sosem hazudik?

Rákacsintottam.

– Ez nem igazi válasz – pirított rám a szemét forgatva. – Rendben. És mi a helyzet a titkokkal?

– Nincsenek titkaim.

– Mindenkinek vannak titkai.

– Nekem nincsenek. Pláne egy ilyen kisvárosban. – Itt mindenkinnek a szennyese közszemlére téve lógott a kötél, az enyémet is beleértve.

Az arcomat figyelve méregetett.

– Tényleg nem fogja bevallani?

– Mondtam már. Nem tudok hazudni, és nincsenek titkaim.

Mereven előrszegeztem a tekintetem, és próbáltam elfojtani egy vigyort.

Mikor flörtöltem így utoljára? Talán az egyetemen? Voltak édes csajok a városban, de nem igazán kellett flörtölni velük. A külsőm elég volt ahhoz, hogy ágyba vigyem őket. Vagy a vezetéknevem.

De ez szórakoztató volt. Igazi felüdülés. Valahogy más volt, mint a többiek. Igazi kihívás.

Ott és akkor semmi másra nem tudtam gondolni a meghódításán kívül. Még a nevét sem tudtam.

– Azt mondta, este fagylaltozni fog. Nem akar vacsorázni előtte? – tettem fel a kérdést. – A Szomjas Teknősben nincsen palacsinta, de a hamburgereik nagyon jók.

Némán lépkedett tovább.

A szívem minden lépéssel egyre közelebb araszolt a torkomhoz. Idegesség kerített hatalmába. Azt fontolgatja, hogyan pattintson le? Hosszú idő után először egy nő el fog utasítani?

Alaposan megvárattott, a vacsorameghívásom ott lógott a levegőben, amíg vissza nem értünk az IGA parkolójába.

– A jó hírnevét kockáztatja, ha egy feltételezett tolvajjal szűri össze a levelet – jelentette ki végül.

Ez az. Ez egy igen volt. Én igennek vettem.

– Vállalnom kell ezt a kockázatot. – Felé nyújtottam a kezem. – Jax Haven vagyok.

– Haven. – Pánikhoz hasonló kifejezés suhant végig az arcán, elkerekedtek a szemei. – Mint a Haven River Birtok?

– Igen... – Elnyújtottam a szót. A nevem többnyire javította az esélyeimet. Miért futott ki a vér az arcából?

– Ó! Hm... – Harapdálni kezdte az alsó ajkát, aztán hátrált egy lépést, majd még egyet. – Köszönöm. Azt hiszem, maradok a fagylaltnál. Örültem a szerencsének.

Várjunk csak! Micsoda? Mielőtt magyarázatot kérhettem volna, megfordult, és elsietett.

A bevásárlókocsit markolva, leesett állal bámultam utána, amíg el nem tűnt szem elől.

Ez mi az úristen volt?

Nem. Nemet mondott?

Félreértettem a jelzéseket? Flörtölni kezdtünk, nem? Mi a fene történt?

Pocsékra fordult a hangulatom, morózusan a helyére toltam a kocsit, bementem a boltba, és Carla felé nyújtottam a kezem a pénzemért. Amint a tenyerembe nyomta a százasokat, szótlánul a pick-upomhoz trappoltam.

A sértett egóm társaságában kihajtottam a birtokra. Aztán palacsintát készítettem vacsorára, és próbáltam nem gondolni a sötét hajú szépségre, akivel megoszthattam volna az estét.

– Meddig fog tartani? – faggattam Westet.

– Nem tudom. Úgy tíz percig.

Felsóhajtottam.

– Miért kell egyáltalán itt lennem?

– Mert az üdülő tulajdonosa vagy. – Rám pillantott a szeme sarkából. – Mi bajod van?

– Semmi – kamuztam.

A bátyám összevonta a szemöldökét.

– Akkor ne vágj pofákat!

– Mintha aput hallanám... – motyogtam.

Imádom Westet, de a kilenc év különbség miatt néha a fiaként kezel, és nem testvérként.

A főépület előterében álltunk, az agancsokból formált csillár fényében. Mosolygós vendégek lézengtek körülöttünk, kávét és forró cidert kortyolgatva. Egy négytagú család állt a recepciónál, a bejelentkezést intézték.

Mindenki idegesítően boldog volt ezen a reggelen. Engem kivéve.

– Csak essünk túl rajta...

Aztán felnyergelem a lovamat, és kilovagolok pár órára. Talán a harapnivalóan friss levegőn és őszi napsütésben töltött nap segít kiverni a fejemből a nőt, akivel tegnap futottam össze a bolt előtt.

Az elutasítása reggel még jobban fájt, mint az előző nap, egész éjjel álmatlanul hánykolódtam, újra felidézve a sétánk minden egyes percét. Még a nevét sem tudtam átkozni, mert nem tudtam, hogy hívják.

Ő viszont ismerte az enyémet. És nagyon úgy tűnt, ezért kötötte fel a nyúlcipőt.

Volt egy barátnője, akivel korábban összejöttem? Talán a fülébe jutott, hogy az egyéjszakás kalandok híve vagyok, és nem kér belőle? De hogyan? Csak most érkezett a városba, nem? Vagy hírhedtebb voltam a szingli nők körében, mint korábban gondoltam.

– Hagyd abba! – csapott West a karomra.

– Mit? – mordultam rá.

– Ne vágj pofákat! Erőltess már egy mosolyt a képedre! Ez nagyon fontos Indyának.

Kivillantottam az összes fogamat.

– Pöcsfej – dörmögte.

Megpróbáltam mosollyá enyhíteni a vicsort, és eltüntetni a tegnap óta állandósult fancsali képet.

– Nem értem, miért van szükségünk menedzserre. Mondtam, hogy szívesen intézek mindent, amíg Indya szülési szabadságon van.

– Sok a tennivalód. Nekem is sok a tennivalóm. Olyan tempóban növekszik a vállalkozás, hogy muszáj bevonnunk egy külsőt. Sokkal könnyebb lesz az életünk, ha valaki itt lesz kéznél, és igazgatja az üdülő ügeit.

– Rendben. – Összefontam a karomat a mellkasom előtt.

– Remélem, nem próbál majd ugráltatni a pasas vagy a nő.

– Nő. Biztosan nem fog.

– Indya folyton ugráltat.

Kuncogni kezdett.

– Engem is.

West felesége az egyetlen nő a világon, akitől szó nélkül fogad el utasításokat. Talán a lányának is szót fogad majd, ha megszületik.

Hangok ütötték meg a fülemet a vezetői irodák felől. West megfordult, és széles mosoly jelent meg az arcán, amikor megpillantotta Indya göndör szőke haját.

Általában elkezdtem volna cikizni, amiért ennyire ellágyult a felesége közelében.

De padlóra ejtett állal nem tudtam megszólalni.

Indya mellett a Bolti Lány közeledett.

Gyönyörű. Vonzó. Ugyanolyan tökéletes, mint tegnap.

Ezt nem hiszem el...

Indya mosolya még ragyogóbbá vált, ahogy megállt West mellett.

– Fiúk, bemutatom Sasha Vaughnt, az új menedzserünket. Sasha, ő a férjem, West, ő pedig a sógorom, Jax. Mi hárman vagyunk az üdülő és a birtok tulajdonosai.

A *hárman* kissé túlzás. A tulajdonrészem eltörpült Westé és Indyáé mellett. De ez a részlet nem igazán számított. Csak a lenyűgöző barna szempár és a szeplős, tükörsima bőr látványa.

Sasha. Sashának hívják.

– Isten hozta! – West kezét rázott vele. – Örülök, hogy velünk fog dolgozni.

– Én is, Mr. Haven.

– West. Csak West – javította ki a bátyám.

– West. – Sasha udvarias mosolyt villantott rá, aztán felém fordult. A meglepetés vagy felismerés legkisebb nyoma sem látszott rajta. Érthető. Pontosan tudta, kivel fog találkozni reggel. Én?

Letaglózva bámultam rá.

– Örülök a szerencsének. – Felém nyújtotta a kezét.

Szóval ez volt a nagy terv? Úgy tenni, mintha a tegnap meg sem történt volna?

Jó. Belementem a játékába. Egyelőre.

– Én is örülök. – Amint egymáshoz értünk, bizseregni kezdett a bőröm. Az elkerekedő szeme alapján úgy tűnt, ő is érezte. Vigyorogva szorongattam a finom ujjakat az illendőnél pár pillanattal tovább, aztán elengedtem. – Isten hozta a Haven River Birtokon, Sasha!